Ч. 263 Четвер 23 падолиста (6 грудня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Галицкий сойм. — Кріґер в Европі. — Вісти з Хіни. — Полудневоафриканьска війна.)

Галицкий сойм кравний, скликаний на сесию, котра зачне ся — як відомо — дня 18 с. м. а скінчить ся 23-ого з тим, що д. 19. 22. задля руских сьвят, а дня 20. задля виборів в міскій куриї, не буде засідань. Сойм мав ухвалити в тій сесиї буджетову провізорию і новий закон о кравих консумцийних оплатах від спіритусу, відступлених кравви державою для покритя недобору. Сума тих оплат виносить 5,000.000 корон.

Як з Амстердаму доносять з політичних кругів, нема найменшої надії, аби покликано мировий суд для справи полуднево-африканьскої, навіть колиб Кріґер і пізнійше загостив до Берлина. Приязні відносини між Анґлією а Німеччиною відносять ся не лише до політики в Азиї всхідній, але і до загальної політики німецкої. — Вчера вечером прибув Кріґер до Кольонії, супроводжений великими товпами публики. Супротив відмови цісаря Вільгельма що до принятя Кріґера в Берлині, занехав він також подорожи до столиць держав потрійного союза, т. е. до Відня і до Риму.

Ґр. Вальдерзе доносить з Пекіну: Сильнійші правильні відділи хіньских войск під командою ґенерала стоять коло Цан, 95 кільометрів на полудне від Тіентсіну. Против них виступають два відділи німецких войск вздовж великого цісарского каналу.

Заграничні консулї в Хіні оголосили були на підставі солїдарної ухвали проклямацию против довозу предметів, що служать до фабрикациї военного материялу. В четвер японьский консуль заявив, що відповідно до нових інструкций від свого правительства відкликує свій голос. Сей поступок викликав між консулями велике здиване. Після поголосок, Хінці громадять оружие і муніцию а цлові власти пропускають богато оружия на підставі фальшивих деклярацйи. В Тіентсіні зачав ся знов небезпечний рух. Боксери і хіньскі вояки вертають потайки до міста. Дуже можливий е вибух нових розрухів, коли би тіентсіньска пристань була через цїлу зиму замкнена. „Петерб. Відомості“ знов пишуть за заключенем окремого мира з Хінами що до Манджуриї, бо жадна держава не мае там інтересів. Порозуміне з Хінцями не буде тяжке, бо і Хінці не добачують в Росиянах своїх непримирвих ворогів.

Маршалок Робертс видав до своїх войск пращальний приказ, в котрім дякуе за їх надзвичайну хоробрість і висказуе честь для їх відваги і витревалости, не менше людскости, якої докази зложили в полуднево-африканьскої війнї. Дїла анґлїйских войск в Африцї полудневій суть, на гадку Робертса, цїлком відокремлені в історії, котра не знає приміру війни треваючої цїлий рік, без хвилї відпочинку для вояків. Робертс каже вкінци, що у війнї тій научив ся богато і зібрані досьвіди зужиткуе на своїм теперішнім становищи начального вожда анґлїйских войск.

Бури розвинули незвичайно енерґічну акцию і не минає день, аби в тій, або иншій околици не заатакували анґлїйского ґарнізону, або конвою. Головні комунїкацийні артериї анґлїйских війск майже всюда попереривані а транспорти провіянту і амуніциї що хвиля впадають в руки Бурів. Оногди забрали Бури цїлий анґлїйский ґарнізон з двома арматами в Деветсдорпі. Коли надійшла поміч, Бури були вже за десятими горами. Анґлїйцї лишили з так великим трудом здобуту околицю Ляйденбурґа і зелїзницї до Льоренцо Маркіз, бо партизантка Бурів зробила там їх побут дуже непевним. Між Голяндцями в Капляндії також зачинае ся на ново революцийний рух а богато з них прилучило ся до відділів Девета. Деякі анґлїйскі дневники зачинають вже промовляти за мировими переговорами з Деветом і Ботою.

---

9)

ГАНЯ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

Я, Ганя і Селим висунули ся наперед: ми оба ведучи коні за поводи, а Ганя між нами в середині. Старші ішли в тріцку за нами. В улици було темно; лиш місяць продираючи ся крізь густе листе, пестрив срібними пятнами дорогу.

— Засьпіваймо що — сказав Селим — яку стару пісню а хорошу, на пр. о Филоні.

— Того вже нїгде не співають — відповіла Ганя; — я умію иншу: „Ой, осенню, осенню, вяне лист на деревині“.

Вкінци згодили ся, що будуть сьпівати насамперед о Филоні, що дуже любив, і о. Людвик і батько, бо їм то пригадувало давні часи, а відтак: „Ой осенню!“ Ганя оперла білу ручку о гриву Селимового коня, і почали сьпівати.

Коли скінчили, відозвали ся в темноті за нами голоси старших: „Славно, славно. Засьпівайте ще що.“ Я второвав як міг, але не умів добре сьпівати, а Ганя і Селим мали чудові голоси, особливож Селим. Часом, коли я надто перекрутив ноту, сьміяли ся з мене обое. Відтак засьпівали ще кілька пісень, а я гадав собі: чому та Ганя держить руку на гриві коня Селима, а не мого? Той кінь незвичайно їй подобав ся. Хвилями тулила ся до его шиї, або клепаючи еї рукою, повтаряла: „Мій коничок, мій!“ а лагідне звіря порскало і витягало роздуті, хропячі ніздря до еї руки, немов би шукаючи цукру. Всьо то зложило ся разом, що я знов посумнів, і не дивив ся ні на що, лише на ту руку, що все лежала на гриві.

Тимчасом дійшли ми до хреста, коло котрого кінчили ся липи. Селим почав всім казати: добраніч, поцілував в руку паню д'Іве, а хотів поцілувати і Ганю, але не позволила на то, і споглянула на мене немов зі страхом. Зате, коли вже Селим сидів на кони, приступила до него і почала з ним розмавляти. При сьвітлї місяця, котрого в тім місци не заслоняли липи, бачив я еї очи, піднесені на Селима, і солодкі черти лиця.

— Не забувайте о пану Генрику — сказала ему. — Будемо все разом бавити ся і разом сьпівати, а тимчасом добраніч!

Сказавши то, подала ему руку, по чім старші разом з нею вернули до дому, а ми з Селимом пустили ся на луки.

Якийсь час їхали ми мовчки отвертою дорогою без дерев. Довкола було так ясно, що можна би було почислити шпильки на низькім корчи ялівцю, що ріс при дорозї. Від часу до часу лиш порскнули коні, або стремя ударило до стремени. Я поглянув на Селима: був задуманий і водив очима по нічній темноті. Я мав непоборимую охоту говорити о Ганї; потребував висповідати ся перед кимсь з цілоденних вражінь, обговорити кожде еї слівце, і в ніякий спосіб не умів розпочати тої розмови з Селимом. Але Селим зачав еї перший, бо нагле ні сіло, ні пало, перехилив ся до мене, і обіймивши мене за шию, поцілував в лице і скрикнув:

— Ах, Генрику, яка чудесна і мила та твоя Ганя! Нехай там Юзю лихо возьме!

Той викрик заморозив мене, як наглий подув зимового вітру. Я нічого не відповів, лише відоймив руку Селима з своєї шиї, і відсунувши его холодно, їхав дальше мовчки. Я знав, що він дуже змішав ся і замовк також, а по хвили обернувши ся до мене, сказав:

— Чи ти гніваєш ся чого?

— Ти дітвак.

— Може ти заздрістний?

— Я здержав коня.

— Добраніч, Селиме!

Видко було, що ще не мав охоти пращати ся, але простягнув сейчас руку до пращаня. Відтак отворив уста, немов би хотів що сказати, але я скоро завернув коня і почвалав до дому.

— Добраніч! крикнув Селим.

Стояв ще хвилю на місци, відтак поволи від'їхав в свою сторону. Звільнивши бігу, їхав я поволи. Ніч була пречудна, тиха; покриті росою луки видавали ся як розлогі озера; з лук доносились до мене голоси деркачів; грпало гудів в далеких тростинах. Я підніс очи на засїяне зьвіздами небо; хотілось менї молити ся і плакати.

Нараз почув я за собою тупіт коня. Я оглянув ся: був то Селим. Дігнав мене, зрівнав ся зі мною, і заступивши менї дорогу, сказав зворушеним голосом:

— Генрику, я вернув, бо тобі щось есть. Спершу гадав я: як гніває ся, то нехай гні-

Новинки.

Львів дня 5-го грудня 1900.

— **Відзначеня** Є. В. Цісар надав звичайним професорам черновецкого університету дрови Емил. Калужняцкому і Риш. Пшибрамови ордер зелізної корони III. кл., а університетскому бібліотекареви дрови Райфенкуґлеви титул правительственного радника.

— **Гостина Є. Ексц. п. міністра просьвіти дра Гартля у Львові.** Є. Ексц. п. Міністер просьвіти др. Гартель вертаючи з торжества ювилею черновецкого університету загостив в понеділок по полудни і до Львова, де єму вечером о 6-ій годині під проводом п. віцепрезидента кр. Ради шкільної, дра Бобжиньского, представляли ся члени тоїж ради. Опісля представляли ся репрезентациї університету і політехніки та депутация студентів політехніки, котра вручила п. міністрови меморіял в справі непокоїв на техніці. По авдиєнциях оглядав п. міністер в супроводі Є. Ексц. п. Намістника театр і був на представленю, а около 10 год. гостив на вечери у п. віцепрезидента кр. Ради шкільної, де зібрало ся було кількадесять осіб. Вчера перед полуднем оглядав п. міністер будинки всіляких заведень наукових, „Народний Дім“, де тепер містить ся руска ґімназия, був в музею Дідушицких, в двояких латиньских церквах і в церкві успеньскій, а по обіді у п. Намістника поїхав разом з п. Намістником до Кракова на торжество відкритя Академиї штук красних.

— **25-літний ювилей заснованя черновецкого університету** відсьвятковано в неділю в Чернівцях. По торжественних богослуженях в церквах зібрали ся всі професори і прибувші гості в синодальній сали митрополітальної палати і проф. др. Ганке, с. р. ректор, виголосив промову. Опісля забрав слово міністер просьвіти др. Гартель, а по нім промовляли делегати. Перший говорив кн. Стурдза, б. румуньский президент міністрів, в імени букарештеньскої академиї наук, дальше гр. Інама-Штернеґґ, іменем віденьскої наукової академиї, а потім представителї університетів в Празї, Відни, Кракові, Градци, Львові, Інсбруці і політехніки в Бернї і Львові. З нагоди ювилею надїлено почесними докторатами між иншими Інама-Штернеґґа, Гакля, Ваґнера і Ліпта. О 2-ій годинї пополудни відбув ся великий бенкет, який тревав до 8 год. вечером.

— **Невинно засуджений.** В р. 1897 засудив львівский карний суд Федька Леуса із Зарудець за злочин підпалу на пять літ вязниці, а трибунал касацийний ще підвисшив єму кару на вісім літ. Тимчасом жінцї засудженого удало ся зібрати материял до виказаня невинности чоловіка і суд дозволив на поновну розправу. Відбулась она дня 28 м. м. Присяжні судиї заперечили 11 голосами вину Леуса а суд видав увільняючий вирок.

— **З Коломиї.** Заходом філії Руского товариства педагоґічного в Коломиї відбуде ся дня 8-го н. ст. грудня о 3-ій годині пополудни в сали I. а) кляси рускої ґімназиї в Коломиї друга конференция з двома відчитами, п. Раковского: „Де шукати основ педаґоґії?“ і п. Навчука: „Про память“. — Накладом філії печатає ся кишеньковий календарик і буде сими днями в продажи. Виданий дуже елеґантно в друкарни Наукового Товариства імени Шевченка у Львові, а ціна календарика дуже низька.

— **З житя заморских Русинів.** В однім з попередних чисел курітібской „Gazet-и Polsk-oї w Brazylii“ читаємо: „Депутация Рускої Читальнї в Курітібі була у ц. к. австрийского консуля п. Поля і складала єму желаня з нагоди авансу та просила о дальшу опіку над руским народом на чужині, подібно як передше. Пан консуль Поль приняв депутацию дуже прихильно і запевнив депутатів, що старанем і цілию єго є все, піднести добробут осадника-переселенця. Також обіцяв п. Поль відвідати Товариство рускої Читальнї при слїдуючих загальних зборах“.

— **Розбишаки на давний лад.** В селі „Льос Чінохозос“ (Куенса) в Ішпанії, появила ся сими днями ватага розбишаків, нагадуюча своїми розбоями давний романтизм італїяньских розбишаків такого типу як Рінальдо-Рінальдіні або Фра Діяволо. До господи в селї заїхало двох якихсь їздців, пан і єго слуга. Пан мав на делїкатних білих пальцях повно золотих перстенів з дорогими каменями, а своєю вічливостию для властителя господи і єго супруги так умів собі їх позискати, що они старали ся всїма силами зробити єму і єго слузї як найбільшу вигоду. Той якийсь очевидно „великий пан“ запросив до себе на вечерю самого господаря і господиню та їх знакомих, і честував мужчин вином і циґарами а женщини цукорками, яких богато привіз був з собою. Коли вже всї полягали спати, той „великий пан“ отворив двері своїм товаришам, і до господи увійшло шість здоровенних розбишаків, узброєних в револьвери і штилети. Той великий пан то був їх ватажко. Тогди розбишаки повитягали сплячих людий з постелї, повязали їх і позатикали їм роти та поклали як баранів на землі а самі взяли ся рабувати. Господаря змусили признати ся, де они сховали гроші, і крім всіляких дорогоцінних предметів, взяли ще 11.000 пезетів готівкою і втекли без слїду.

— **Процес ізза болгарскої корони.** Звістно загально, що люди страшно побивають ся о достоіньства; многим не розходить ся о то, яку они колись повиннї би сповняти задачу, навіть не розходить ся їм о материяльний інтерес а просто лиш о достоіньство, о титул, о зверхну ознаку і за тим они гонять та ставлять собі за ціль свого житя. О теперішнім князю болгарскім звістно загально, що найбільшим єго бажанєм єсть стати королем болгарским і до того він лиш стремить. Був час, і то дуже недавний, коли кн. Фердинандови здавало ся, що він ось-ось стане королем болгарским, а король чей мусить мати корону; отже печалива мати кн. Фердинанда гадаючи, що син вже таки на правду стане королем постановила казати зробити єму королївску корону. Княг. Климентина замовила у одного з монахівских золотарів корону, котра мала бути зроблена в той спосіб, що она, княгиня, дала би дорогі камені до корони, а золотар мав би був зробити золоту до них оправу після рисунку, який би єму предложено. Коли золотар дістав рисунок з Софії, не міг єго ужити, бо князь в послїдній хвили поробив в нім тілько змін, що рисунок став зовсїм непридатний і треба було зробити новий. Той новий рисунок виготовив якийсь монахівский маляр. Рисунок відослано точно о назначенім часї до Софії, але хоч як довго ждали на него, єго не присилано назад. Наконець на кількаразові запитаня відповіли з Софії, що політична ситуация поки що не-

---

ває ся! Але відтак зробилось менї тебе жаль. Я не міг видержати. Скажи менї, що тобі? Може я за богато говорив з Ганею? Може ти єї любиш, Генрику?

Сльози стиснули менї горло і я не міг поки що нїчого відповісти. Але колиб я був пішов за голосом серця і кинув ся на щиру грудь того хлопця і виплакав ся на нїй і признав ся до всього! Ах, я вже згадував, що кілько разів в житю прийшлось менї зіткнути ся з сердечним признанем і самому сердечно відкрити грудь, тілько разів якась непоборима уперта гордість, котру треба було ломити як скалу джаґаном, морозила менї серце і вязнила слова в устах. Кілько то щастя попсовало ся менї в житю задля тої гордости, кілько разів жалував єї пізнїйше! А однако в першій хвили не умів я їй уперти ся.

Селим сказав: „Жаль менї тебе зробило ся!“ отже милосердив ся надімною; то вже вистало, щоби менї замкнути уста.

Отже я мовчав, а він дивив ся на мене своїми ангельскими очима і говорив з просьбою і жалем:

— Генрику! Може ти єї любиш! Она, бачиш подобалась менї, але на тім конець. Хочеш, то не скажу до неї нї слова більше. Скажи: може ти єї вже любиш! Що ти маєш до мене?

— Не люблю єї і до тебе не маю нїчого. Я трохи слабий. Упав з коня, розбив ся. Я цїлком не залюблений, лише упав з коня. Добраніч тобі!

— Генрику, Генрику!

— Повтаряю, що то від упадку з коня! Ми знов розстали ся. Селим поцїлував мене на дорогу і відїхав спокійнїйший, бо справді було імовірне, що то упадок подїлав на мене в той спосіб; якж лишив ся сам з серцем стисненим, з якимсь глубоким жалем, зі сльозами, котрі стискали мене за горло: зворушений добротою Селима, злий на себе та проклинав себе в души, що відїхнув єго. Я пустив коня ґальопом і за хвилю опинив ся перед домом.

Вікна сальону були осьвітлені, доносив ся крізь них звук фортепяна. Я віддав коня Франкови і війшов до салї. То Ганя грала якусь піснїю, котрої я не знав; грала собі фальшуючи з цїлим довірием дилетантки мельодию, бо недавно зачала учити ся, але аж надто досить, аби одушевити о много більше музикальну душу як моя. Коли я увійшов усьміхнула ся до мене, не перестаючи грати, а я кинув ся на фотель, що стояв напротив і почав на неї дивити ся. Крізь пульпіт видко було єї спокійне, погідне чоло і правильно начертані брови. Повіки мала спущені, бо глядїла на пальці. Грала ще якийсь час, відтак перестала і піднїсши очи на мене, сказала мягким, співним голосом:

— Пане Генрику?

— Що, Ганю?

— Я хотіла вас о щось спитати... Ага! Ви запросили на завтра пана Селима.

— Нї. Отець хоче, аби ми завтра поїхали до Устрицї, бо прийшла від матери пачка для панї Устрицкої.

Ганя замовкла і ударила кілька тихих акордів, але видко робила то лиш машинально гадаючи о чім иншім, бо по хвили знов піднесла на мене очи:

— Пане Генрику?

— Що, Ганю?

— Я хотіла вас о щось спитати... Ага! Чи дуже красна та Юзя з Варшави, що?

А, того було вже за богато. Гнїв, помішаний з огірченєм стиснув менї серце. Я скоро приступив до фортепяна, а уста тряслись менї, коли я відповів:

— Не красша від тебе. Будь спокійна. Можеш сьміло пробовати своїх принади на Селимі.

Ганя аж встала з крісла, а горячий румянець обиди облив єї лице.

— Пане Генрику, що ви говорите?

— То, що ти хочеш зробити.

Сказавши то, я вхопив за капелюх, поклонив ся їй і вийшов з комнати.

VII.

Легко догадати ся, як перевів я ніч по тих цїлоденних турборах. Положивши ся до ліжка, спитав перед усїм сам себе: що стало ся і чому я цїлий день так гнївав ся? Відповідь була легка: нїчого не стало ся, т. є ні Ганї не міг я закинути нїчого такого, що не далось би витолкувати чи то вічливостию, обовязуючою всїх однаково, чи цїкавостию, взаїмною симпатиєю. Що Селим подобав ся Ганї, а она єму, то було цїлком певне; але яке право мав я бурити ся з тої причини і заколочуваби всїх спокій? Отже не они завинили, лише я. Та гадка повинна була успокоїти мене, але стало ся противно. Хоч я толкував собі взаємні їх відносини, хоч повтаряв собі що справдї нїчого не стало ся; хоч признавав, що несправедливо зробив неодну прикрість обоїм, то однако чув якусь неясну погрозу, нависшену над собою в будучности; а то, що та погроза була неясна, що не давала ся вхопити в закид для Мірзи і Ганї, робило єї для мене тим більше доймаючою. Крім того догадав я собі ще одно. Іменно, що не маючи права нїчого їм закинути, маю однако достаточну причину бути неспокійним. Були то самі товкости, річи майже непохопні, в котрих мій ум, до сеї пори простий, лютив ся і мучив, як серед пітьми і манівців. Я чув ся просто умученим і прибитим, немов би відбув яку довгу подорож, а крім того ще одна гадка найгірша і найбільше болюча вертала менї до голови, що то я сам, виразно я, своєю заздростию і незручностию, попихаю умисне тих двоїх до себе. О, на стілько сьвідомости здобувсь я вже тоді, хоч не мав нїякого досьвіду. Такі річи відга-

дозволяв, щоби тепер вже робяти корону. Розуміє ся, що маляр подав рахунок за виготовлене рисунку але болгарска каса кабінетова не хотіла заплатитя лиш відписала: „Рисунок буде заплачений, скоро буде зроблена корона". Але маляреви не хоче ся ждати, аж сповнить ся надія кн. Фердинанда і він стане королем, отже він запізвав князя перед суд цивільний в Монахові і той тепер буде рішати, чи князь має заплатити за замовлений рисинок тепер, чи аж як стане колись королем.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого Союза кредитового у Львові** за місяць падолист 1900.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членьскі		24.480 48
Фонд резервовий		740 46
2. Вкладки		
Стан з поч. падол.	278.961·27	
вложено	6.446·50	
винято	17.010·09	
Стан з кінцем м. падол. . .		268.397 68
3. Позички затягнені:		
Стан з поч. місяця		
затягнено		
сплачено		
Стан з кінцем місяця . . .		
4. Сальдо відсотків		12.541 67
5. Спеціяльна резерва		96 86
6. Непіднята дивіденда за р. 1899		470 71
7. Решта чистого виску з р. 1899 .		91 88
Сума .		306.819 74

Стан чинний:

	Кор. сот.	Кор. сот.
1. Позичкі уділені:		
Стан з поч. місяця	292 512 18	
сплачено	11.501 47	
уділено	8.105·—	
Стан з кінцем м. падол. . .		289.115 71
2. Движимости		754 10
3. Льокациї		10.065 39
4. Папери фонду резервового .		697 05
5. Кошти адміністрациї . . .		4.786 25
6. Готівка з кінцем падолиста .		487 50
7. Друки для тов. кредитових .		913 74
Сума .		306.819 74

позички: на скрипти	102.612·80
для товариств	92.610·—
на векслі	93.892·91
	289.115·71

Членів прибуло 4, убуло 0, остало з кінцем падол. 1900 307 з 520 з декльярованими уділами в сумі 26.000·— К.

Стопа процентова від вкладок $4\frac{1}{2}\%$. Стопа процентова від позичок $5\frac{1}{2}\%$—7%.

Телеграми.

Будапешт 5 грудня. Цісар вчера вечером виїхав до Відня.

Відень 5 грудня. Neue fr. Presse доносить, що ґр. Ансельслебен дотеперішний німецкий посол в Бруксели, іменований амбасадором в Петербурзі.

Варшава 5 грудня. Вчера по полудни привезено тіло ґен. Імеретиньского поїздом до Петербурга. Вість подана німецкими ґазетами о розстріляню пятьох социялістів безосновна.

Париж 5 грудня. Після часописи Patrie поручив Далькассе француском послови в Берні швайцарскім ділати в тім напрямі, щоби Швайцария піднесла справу посередництва між Анґлією а Трансвалем.

Лівадия 5 грудня. Урядовий бюлетин доносить, що здоровле царя поправляє ся. Вчера цар кілька годин пересидів в фотели.

дує ся. Що більше: я знав, що серед тих блудних стежок буду і дальше іти не там, де схочу, але там, де пхве мене чувство і вниш, нераз хвилеві і незначучі обставини, котрі однако бувають важні і від котрих нераз зависить щастє. Що до мене, я був дуже щасливий, а хоч комусь ті мої журби можуть видати ся маловажними, то однако скажу, що величина кождої недолі не зависить від того, яка она є сама в собі, але як ві хто відчуває.

А однако нічого не стало ся! нічого ще не стало ся! Лежачи в ліжку, повтаряв я собі ті слова доти, аж поволи гадки почали мені колотити ся, розбігатись і попадати в звичайний безлад. Ріжні річи почали мені підсувати ся під них. Батьківскі оповіданя, особи і пригоди тих оповідань, лучили ся з теперішною хвилею, з Селином, з Ганею і з моєю любовію. Може я й мав троха горячки, тим більше, що побив ся. Кнот випаленої сьвічки запав ся нагле в ліхтар: потемніло, відтак знов вискочила синява полумінь, відтак менша і ще менша, аж вкінци ще раз конаюче сьвітло блисло сильнійше і загасло. Мусіло бути вже пізно; за віконницею піяли когути. Я заснув тяжким і нездоровим сном, з котрого не скоро розбудив ся.

На другий день показало ся, що я заспав сьніданок, отже і нагоду бачити Ганю аж до обіду, бо до другої години мала лекциї з панею д'Іве. Але за то виспавши ся добре, набрав я відваги і не глядів на сьвіт так чорно. Буду для Гані добрий, вічливий і тим винагороджу їй вчерашну мою невічливість, погадав я собі. Тимчасом я не привидів одної обставини: іменно що Гані не лиш допекли мої слова, але що ві також і обидили. Коли Ганя увійшла разом з панею д'Іве на обід, зірвавсь я до неї живо, і нагле немов би мене хто облив водою, подавсь я назад разом з моєю щиростию не тому, щоби хотів то зробити, але тому, що мене відопхнено. Ганя сказала мені дуже чемно: „Добрий день", але так холодно, що від разу стратив охоту до сердечної розмови. Відтак сіла побіч пані д'Іве і за цілий обід, здавалось, вже не бачила моєї особи. Признаю ся, що в тій хвили та моя особа видавалась мені такою марною і такою пужденною, що колиб мені хто давав за неї зломаний гріш, то я сказав би, що переплачує. Але що я мав робити? Обудилась в мені охота опору і я постановив відплатити Гані так само. Давне то поведеня супротив особи, котру любить ся над всьо. Я міг справедливо сказати: „Хулять уста, хоч плаче серце твоє!" Цілий час обіду ке говорили ми з собою просто, лиш за посередництвом третих осіб. Коли Ганя примір сказала, що під вечер буде дощ, обертала ся з тим до пані д'Іве, на що я також відповідав пані д'Іве, а не Гані, що дощу не буде. Ті прижки і взаїмні докори мали навіть для мене щось притягаючого. Цікавий я, моя панно, як ми будемо обходити ся з собою в Устрици, бож маємо їхати до Устриці, погадав я собі. Умисне спитаю ві в Устрици супротив всіх о щось, онаж мусить відповісти і так лихо мине ся! Я обіцював собі богато по тій гостині в Устрици. Вправді мала їхати з нами пані д'Іве, але що мені то шкодило! Тимчасом ішло мені о много більше о то, щоби ніхто з присутних при столі не замітив нашого гніву. Коли хто замітить, гадав я, спитає: чи гніваємо ся? — зараз всьо вийде на верх і всьо видасть ся! На саму гадку о тім, бив мені румянець на лице. Але, чудо! я помітив, що Ганя о много менше того боїть ся, як я; дальше, бачить мій страх і в души кепкує собі з него. З черги чувсь я тим пониженний, але поки що не було що діяти. Ждала мене Устриця, отже я вхопив ся тої гадки, як дошки спасенія.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелізничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

поси. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкая, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руской
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

поси. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руской
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12 55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·:4	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).